

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 80 • nummer 8 • augustus 2025

INHOUD

<i>U bent mijn Herder (gedicht)</i>	<i>173</i>
<i>De Naam boven alle namen (20)</i>	<i>174</i>
<i>Het koninkrijk van God (8)</i>	<i>177</i>
<i>God is liefde (4)</i>	<i>181</i>
<i>'Ik heb gezondigd' (2, slot)</i>	<i>185</i>
<i>Opbouw</i>	<i>189</i>
<i>Melchizédeks priesterschap</i>	<i>195</i>

Gods Woord recht snijden

We benadrukken hoe belangrijk het is om juist te onderscheiden wat Gods Woord zegt. Dit boekje kan daarbij een hulpmiddel zijn:

Gods Woord recht snijden.

Auteur: C.I. Scofield

Het voorkomt verwarring en misverstanden als we onderscheiden wat God precies zegt, tot wie Hij Zich richt en in welke context Hij dat doet. Wie bijvoorbeeld het verschil niet kent tussen Israël, de Gemeente (of Kerk) en de volken of tussen de wet en de genade, komt terecht in een doolhof aan verwarrende leringen.

Een nuttig en zeer bruikbaar boekje om te lezen of te gebruiken bij een persoonlijke of gezamenlijke Bijbelstudie. In totaal worden 10 van deze hoofdlijnen uitgelegd.

Paperback 87 pag.

Bestelcode 2985

Prijs: € 7,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

U bent mijn Herder

Eeuw'ge God, U bent mijn Herder,
wat ontbreekt er mij nog meer?
U brengt mij naar groene weiden,
leidt m' aan frisse waat'ren, Heere.
In de stilte, aan Uw hart,
wordt mijn ziel verkwikt in smart.
U leidt mij in rechte sporen,
laat m' Uw stem daar horen.

Herder, zelfs al ga ik door een
dal vol schaduw van de dood,
toch hoef ik geen kwaad te vrezen:
U bent bij mij in de nood,
wilt door stok en staf mij geven
troost en steun in 't leven.
U geeft op mijn levenswegen
kracht en licht en zegen.

U bereidt voor mij een tafel,
ook al is er tegenstand
en U zalft mijn hoofd met olie,
vult mijn beker tot de rand.
Uw genade, Heere, Uw goedheid
maakt mij elke dag verblijd.
Eens mag 'k eeuwig bij U wonen
en U eer betonen.

naar aanleiding van Psalm 23

De Naam boven alle namen (20)

Hoofdstuk 10 – Openbaring 19:12-13

Pas wanneer we beseffen dat Openbaring een boek van oordeel is, kunnen we de vaak verwaarloosde aspecten begrijpen waarin onze gezegende Heere hier wordt voorgesteld. In hoofdstuk 1 zien we Hem als Rechter in het midden van de zeven gouden kandelaars en wel op zodanige wijze dat de geliefde discipel als dood aan Zijn voeten viel. Hier in hoofdstuk 19 heeft Hij ook – maar nu in relatie met de wereld – het uiterlijk van een rechter, wat blijkt uit hetzelfde kenmerk dat 'Zijn ogen zijn als een vuurvlam' (vs. 12).

Er wordt in vers 11 uitdrukkelijk gesteld dat 'Hij oordeelt en oorlog voert in gerechtigheid'. Dit is dezelfde Jezus Die eens in een nederige gedaante bij de bron van Samaria zat, maar Die nu, na Zijn lange zitten aan de rechterhand van God, terugkeert naar deze wereld, die Hem had verworpen en gekruisigd, om Zijn rechten te verdedigen en Zijn troon te vestigen **en zo God te verheerlijken**, door alles goed te maken wat Hij is, in Zijn rechtvaardige heerschappij. Alle dingen zullen aan Zijn voeten onderworpen worden en in Zijn plotselinge verschijnen vanuit de geopende hemel zien we Hem komen om Zijn rechtmatige erfenis te onderwerpen, binnen te treden en in bezit te nemen.

Voordat we ingaan op de betekenis van de namen die hier genoemd worden, zal het nuttig zijn om de aandacht te richten op het verband. In het voorgaande deel van het hoofdstuk worden er belangrijke gebeurtenissen in Gods wegen geïntroduceerd. De hemel is gevuld met lof als de grote hoer van de aarde haar rechtvaardige oordeel door de handen van God ondergaat. Daarna lezen we over de bruiloftsmaaltijd van het Lam, waarvoor

Zijn vrouw zich gereed heeft gemaakt en door genade bekleed is met blinkend, rein, fijn linnen – dat zijn de gerechtigheden van de heiligen. In Efeziërs vinden we de persoonlijke en intieme voorstelling van de bruid: 'opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn' (5:27).

Hier in Openbaring gaat het om het openbare huwelijk, waarvoor gasten kunnen worden uitgenodigd en waaraan alle hemelse legerscharen kunnen deelnemen. Het markeert het einde van de tijd van de lankmoedigheid van Jezus Christus. Maar **als Hij verhoogd zal worden op het vroegere toneel van Zijn schande en vernedering, dan zal Hij de heerlijkheid van Zijn troon delen met Zijn geliefde bruid.**

Dit is de vierde keer dat er in het Nieuwe Testament sprake is van een geopende hemel. De eerste keer was bij de doop van Jezus: 'En Hij zag de Geest van God neerdalen als een duif en op Zich komen; en zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb' (Matth. 3:16b-17). De nederige Jezus, Die alle gerechtigheid vervulde en Zich vereenzelvigde met Zijn arme en gekwelde volk – de gelovigen op de aarde en de machtigen in wie Hij al Zijn vreugde vond (zie Ps. 16:3) – wordt hier gezien als het Voorwerp van het hart van Zijn God.

De tweede keer is als Hijzelf met Nathanaël spreekt en zegt: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: U zult van nu aan de hemel geopend zien en de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen' (Joh. 1:52). Hier op aarde – in die tijd en

ook in de toekomst – nemen we aan, zal Hij gezien worden als het Voorwerp van de dienst van engelen. De derde keer, bij het sterven van Stefanus, wordt het als volgt omschreven: 'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God' (Hand. 7:56). Het Voorwerp van het hart van God is nu het Voorwerp geworden van de gelovige, die op deze manier, door genade, verbonden is met God in Zijn eigen welbehagen in Zijn geliefde Zoon. En ten slotte zal de hemel geopend worden zodat de Zoon des mensen zal verschijnen, zoals we al gezien hebben, om te oordelen en oorlog te voeren in gerechtigheid.

Na de persoonlijke beschrijving wordt gezegd: 'en Hij had een geschreven Naam, die niemand kent dan Hij Zelf' (vs. 12). De introductie van deze verklaring op deze bijzondere plaats, is zeer opvallend. Eerst wordt gezegd: 'Zijn ogen zijn als een vuurvlam en op Zijn hoofd zijn vele diademen' en dan, voordat de persoonlijke beschrijving wordt vervolgd met: 'En Hij is bekleed met een in bloed gedoopt kleet', wordt eerst melding gemaakt van de verborgen, geschreven Naam. Daar moet een reden voor zijn en de verklaring willen we vermelden in de woorden van iemand anders: 'Maar zo als Mens geopenbaard, had Hij een heerlijkheid waarin niemand kon doordringen' en de schrijver voegt er in een noot aan toe: 'Zo was het ook met Zijn Persoon en dienst. Niemand kende de Zoon dan de Vader. Het was het geheim van Zijn verwerping. Zo was Hij en moest Hij ook noodzakelijk zijn, in de wereld. Maar de wereld onder invloed van satan duldde dat niet. In Zijn vernedering werd Zijn Goddelijke heerlijkheid gehandhaafd in de ongekennde diepten van Zijn Persoon. Nu is Hij geopenbaard in heerlijkheid, maar datgene wat niemand kon doorgronden, waarin niemand kon doordringen, is altijd gebleven: Zijn eigen Persoon en wezen. In Zijn openbaren van God, in genade of kracht, om Hem bekend te maken, kennen wij Hem. Maar zijn Persoon als Zoon blijft altijd ondoor-

grondelijk. Zijn Naam is geschreven, opdat wij weten dat die onkenbaar is – niet onbekend, maar onkenbaar’.

Deze belangrijke woorden verdienen de zorgvuldige overweging van de lezer – vooral in de huidige tijd – want ze bevatten een heilzame herinnering aan de ondoorgrondelijkheid van de Persoon van de Zoon.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Het koninkrijk van God (8)

8 Het koninkrijk van God en het koninkrijk der hemelen

Omdat in het Nieuwe Testament het woord ‘koninkrijk’ vaak met verschillende toevoegingen gebruikt wordt, is het nodig hier kort op in te gaan. Het vaakst, namelijk meer dan 50 keer, komt de uitdrukking ‘koninkrijk van God’ voor. Op de tweede plaats staat ‘koninkrijk der hemelen’ met 32 vindplaatsen, uitsluitend in het Evangelie naar Mattheüs; hier vinden we echter het ‘koninkrijk van God’ maar vijf keer (6:33; 12:28; 19:24; 21:31,43). Bovendien wordt ‘koninkrijk’ (zonder toevoeging) ongeveer vijftien keer gebruikt en ‘koninkrijk van de Vader’ drie keer; ‘koninkrijk van de Mensenzoon’ of ‘Mijn koninkrijk’ wordt eveneens drie keer gebruikt.

Deze verschillende formuleringen wijzen echter niet op *wezenlijke* verschillen in betekenis, maar eerder op verschillende aspecten, omstandigheden of dimensies. Het meest algemene en meest omvattende van de twee het vaakst voorkomende begrippen is ‘het koninkrijk van God’; als zodanig presenteert het zich aan de wereld.

Aan de Joden wordt het meer in de vorm van de bedeling (heilsperiode) als 'koninkrijk der hemelen' getoond. Koninkrijk van God en koninkrijk der hemelen betekenen in wezen hetzelfde, wat ook blijkt uit het feit dat ze in de evangeliën vaak 'onderling verwisselbaar' zijn. Dat zien we aan de volgende voorbeelden.

	Koninkrijk der hemelen	Koninkrijk van God
1	Mattheüs 5:3	Lukas 6:20
2	Mattheüs 4:17	Markus 1:14-15
3	Mattheüs 8:11	Lukas 13:28-29
4	Mattheüs 10:7	Lukas 9:2
5	Mattheüs 11:11	Lukas 7:28
6	Mattheüs 13:11	Lukas 8:10; Markus 4:11
7	Mattheüs 13:31	Lukas 13:19; Markus 4:30-31
8	Mattheüs 13:33	Lukas 13:20-21
9	Mattheüs 18:3	Lukas 18:17; Markus 10:15
10	Mattheüs 19:14	Lukas 18:16; Markus 10:14
11	Mattheüs 19:23	Lukas 18:24; Markus 10:23

Een vergelijking van deze gedeelten laat zien dat het om dezelfde gebeurtenissen gaat. De betekenis is hetzelfde, alleen de wijze van presentatie van de geïnspireerde schrijver varieert.

Zoals gezegd is de term 'koninkrijk van God' de meest omvattende. Hij omvat alle andere termen, waarbij de nadruk vaak op de ethische kenmerken van dit koninkrijk ligt. Wat van toepassing is op het koninkrijk van God, is dat eveneens op het koninkrijk der hemelen, hoewel het tegenovergestelde niet altijd gezegd kan worden.

Toen de Heere op aarde leefde, kon Hij zeggen dat het koninkrijk van God in het midden van de Joden was, omdat Hij, de Koning

van dit Rijk, bij hen was (Matth. 12:28; Luk. 17:21). Van het koninkrijk der hemelen kon dit niet gezegd worden, omdat dit pas begon na de verwerping en het vertrek van de Koning.

Het koninkrijk der hemelen draagt, meer dan het koninkrijk van God, het karakter van een huishouding, dat wil zeggen een Goddelijk voorgeschreven tijdperk met bepaalde kenmerken, die hem van andere onderscheiden. Daarbij moeten we twee aspecten onderscheiden: de onzichtbare heerschappij van God in de tegenwoordige tijd en de zichtbare regering van Christus in het Duizendjarige Rijk. In beide gevallen gaat het om een vanuit de hemel uitgaande heerschappij, vandaar de naam 'koninkrijk der hemelen'.

Een andere bijzonderheid is dat het koninkrijk in deze vorm aan het Joodse volk bekendgemaakt wordt. De term komt alleen in het Evangelie naar Mattheüs voor, dat zoals bekend in de eerste plaats aan de Joden hun Messias presenteert en daarom een meer Joods karakter draagt. Dat betekent echter niet dat het koninkrijk der hemelen zich tot de Joden beperkt, zoals soms ten onrechte wordt aangenomen.

Zoals we aan de hand van de gelijkenis van het koninkrijk der hemelen hebben gezien, beperkt het koninkrijk zich tegenwoordig geenszins tot de Joden, maar breidt het zich uit over alle landen waarin het Evangelie, het zaad van het Woord, verkondigd werd of wordt.

Het is gemakkelijk te begrijpen waarom het koninkrijk juist aan de Joden als koninkrijk der hemelen gepresenteerd wordt. De Joden wachtten op een aards koninkrijk – en terecht. Maar de hoop van de meesten beperkte zich tot een heerschappij van uiterlijk welbevinden, waardoor ook de bevrijding van het gehate juk van de buitenlandse onderdrukker zou moeten plaatsvinden. Hier komt nog bij dat de beloofde Koning niet slechts een man uit

het huis van David was, dus een mens, maar de Zoon van God Zelf was. Daarom werd door deze term duidelijk dat dan wel het aardse zegen- en vrederijk zou ontstaan, maar dat dit door een Messias, Die uit de hemel kwam, geregeerd zou worden.

Op verschillende plaatsen wordt het koninkrijk als het koninkrijk van de Zoon of van Christus aangeduid. In Mattheüs 13:41 en 16:28 spreekt de Heere Zelf van het *koninkrijk van de Zoon des mensen*. Zoals we al gezien hebben, heeft de verworpen Messias deze titel 'Zoon des mensen' ontvangen en zal Hij eens als zodanig niet alleen over Israël, maar over de hele schepping regeren.

De Heere Zelf noemt het koninkrijk herhaaldelijk '*Mijn koninkrijk*' (Luk. 22:29; Joh. 18:36) en ook enkele van Zijn tijdgenoten noemen het zo (zie Matth. 20:21; Luk. 23:42). In deze gevallen gaat het waarschijnlijk steeds om het toekomstige Duizendjarige Rijk, wanneer Christus op Zijn troon zal zitten en over de wereld zal regeren. In de brieven vinden we de volgende referenties: Efeze 5:5 (koninkrijk van Christus en van God), 2 Timotheüs 4:1 (Zijn koninkrijk), 2 Petrus 1:11 (het eeuwig koninkrijk van onze Heere en Heiland, Jezus Christus) en Kolosse 1:13 (het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde).

Met uitzondering van de laatste gaat het hier ook om de toekomst, dat wil zeggen het Duizendjarige Rijk. **Maar de ontvangers van de brief (en wij met hen) staan in een veel inniger verhouding tot de Koning dan het volk Israël.** Dat blijkt ook uit de gebruikte termen.

Ook het begrip '*koninkrijk van de Vader*' (Matth. 6:10; Luk. 11:2: Uw koninkrijk; Matth. 13:43: koninkrijk van hun Vader; Matth. 26:29: koninkrijk van mijn Vader) heeft betrekking op het Duizendjarige Rijk en wel op de hemelse kant van dit koninkrijk. Zowel het koninkrijk van de Zoon als dat van de Vader worden alleen aan de gelovigen als bevoorrechte groep getoond, niet aan het Joodse volk of aan de heidenen. In Zijn genade en liefde openbaart de Heere aan de Zijnen de heerlijkheid en grootheid van de heerschappij, die Hij in het Duizendjarig Rijk van de Vader ontvangt. Daaraan nemen de hemelse heiligen op een heel bijzondere manier deel.

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

God is liefde (4)

Hebt u er weleens over nagedacht wat dit wil zeggen: de eeuwige, alomtegenwoordige, almachtige God bracht alleen door Zijn woord tot stand wat alle mensen samen in hun hele leven nooit kunnen doorgronden. En deze Schepper is mijn leven geworden!

Maar meer nog: Hij is het Die aan mij dacht en Zichzelf voor mij overgaf aan het kruis om voor mij te sterven en het oordeel van God over mijn zonden te dragen. Hij deed het ook me het doel dat ik Hem gelijk zou worden (Rom. 8:29) en in Hem gezegend zou zijn met alle geestelijke zegeningen, dus dat ik Zijn eigen deel zou ontvangen!

Het gaat dan om *alle* geestelijke zegeningen – dus niet alleen de zegeningen in de geschapen hemelen, maar alle zegeningen in alles wat het karakter van hemel heeft, dus ook de zegeningen in de eeuwige hemel, het huis van de Vader, waar de Vader en de

Zoon en de Heilige Geest in eeuwigheid gewoond hebben. Duizelt het ons niet als we aan zo'n liefde denken?

Nu staat er in vers 18 van Johannes 1: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem verklaard'. Willen we God leren kennen, dan moeten we naar Hém kijken Die het Woord van God is, de Logos. Hij Die Zelf God is, heeft God geopenbaard in Zijn leven en daarna bovenal in Zijn sterven op het kruis. Als we Zijn leven op aarde zien, zoals dat beschreven is in de evangeliën, wat een wonderbaar heerlijke Persoon zien we dan. Leren we Hem niet al kennen uit de weinige verzen die we in dit artikel hebben gelezen? Hem, de eeuwige God, de almachtige God, de alwetende God, de alomtegenwoordige God?

Alles is onbegrensd bij Hem en alles is volmaakt. Dus zien we onbegrensde volmaaktheid, ver boven het verstand van alle mensen samen! Welnu, **Hij had mij zó lief dat Hij voor dat kleine wormpje, dat kleine mensje dat ik ben, naar het kruis wilde gaan om voor mij te sterven, opdat Hij mij niet in de hel zou moeten werpen, wat Hij anders in rechtvaardigheid moest doen!** Daarvoor werd Hij de Mensenzoon; het *leek* niet alleen zo, maar Hij werd *waarachtig* Mens en tegelijkertijd was en bleef Hij de eeuwige God! Hij kon niet ophouden God de Zoon te zijn, de Schepper van hemel en aarde.

Daarvoor kwam Hij op aarde, daarvoor ging Hij naar het kruis om te sterven, om daar als Mens te moeten roepen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' (Matth. 27:45). Hij deed dat om daar Zijn handen en Zijn voeten te laten doorboren door de spijkers aan het kruis. En dat alles deed Hij om mij te redden van het verderf!

Kunt u niet begrijpen – u die de Heere Jezus nog niet kent – dat ik niet anders kan dan Hem lief te hebben?! Dat als ik iets doe

waarbij ik Zijn rechten niet erken (en helaas doe ik dat wel), dat ik dan vol zelfverwijt ben, dat ik in plaats van te antwoorden op zo'n liefde toch nog vaak mijn eigen weg ga en niet Zijn rechten op mij erken? Hij heeft een recht op mij verworven, naar ziel en lichaam door Zijn bloed.

En als ik er dan aan denk Wie Hij is en hoe groot Zijn liefde is, dan begrijp ik ook hoe dom het is om mij niet helemaal over te geven in de handen van de Heere Jezus! Hij is Dezelfde Die zei: 'Mijn schapen horen Mijn stem ... en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven ... en niemand zal ze uit Mijn hand rukken ... niemand kan ze rukken uit de hand van Mijn Vader. Ik en de Vader zijn één!' (Joh. 10:27-29).

Vervuld zijn met de Heilige Geest
is de normale toestand van de gelovige;
en als het niet zo met ons is,
zouden we ons voor God moeten vernederen.

E. Dennett

We hebben al gedacht aan de Zoon, Die eerst het werk op het kruis volbracht heeft en nu in de hemel leeft (Hebr. 4:14-16; 7:25-26). Daar leeft Hij óók bij de regeringstroon van God in de derde hemel – de regeringstroon waarop Zijn plaats is, want als Openbaring 4 ons God laat zien, zittend op Zijn troon, dan is dat de Zoon Zelf, want Hij is ook de eeuwige God, Die alles zal regeren en oordelen. In Johannes 5:22 staat dat de Vader Hem alle oordeel gegeven heeft, opdat allen de Zoon eren zoals zij de Vader eren. En Hij heeft op Zich genomen en van de Vader de opdracht gekregen om mij kleine zondaar in te brengen de heerlijkheid van het huis van de Vader.

In Johannes 13:3 staat: 'terwijl Hij wist dat de Vader Hem alles in handen gegeven had' en dat staat in verbinding met Zijn gaan naar het kruis. Dat is mijn Heiland! Kunt u niet begrijpen dat ik Hem liefheb? Dat wij die Hem kennen, graag zingen: 'Ik heb U lief!' Maar zoals we in lied 49 zingen: mijn verklaring: 'Ik heb U lief' is het antwoord op het besef: 'U hebt mij lief!'

Wij hebben Hem lief, zegt 1 Johannes 4:19, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad! In 1 Johannes 4:10 staat: 'Hierin is de liefde: niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als Zoenoffer voor onze zonden'. En in vers 16 lezen we dan opnieuw: 'God is liefde'. Dat is het wonderbare. Als u de Heere Jezus nog niet kent als uw Redder, bent u dan niet jaloers op ons dat wij zo'n Heiland hebben? **En Hij staat ook voor u klaar!** God, de drie-enige God, roept op dit ogenblik door mij: 'Laat u met God verzoenen' (2 Kor. 5:20)! De Heere Jezus roept tot u in Mattheüs 11:28: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven!'

Denkt u eens in: de eeuwige God smeekt kleine mensen, zondaren die in opstand tegen Hem zijn: Kom, sta Mij toe de vijandschap uit je hart weg te nemen! Ik wil je redden van het verderf. Ik wil je niet oordelen. Ik móet dat als je niet wilt en Ik *kan* het doen; Ik heb het bewezen, want Hem Die de zonde niet kende (2 Kor. 5:21), heb Ik voor jou tot zonde gemaakt, opdat jij zou worden gerechtigheid van God in Hem!

Hij Die de zonde niet kende, is de Zoon van God Zelf, de Schepper. Hij werd Mens, de Mensenzoon, maar heeft nooit gezondigd in Zijn leven op aarde, ja, Hij kende de zonde niet! Hij had geen zonde in Zich, geen zondige natuur. Hij kon zeggen: 'Ik doe altijd wat Hem (de Vader) welbehaaglijk is' (Joh. 8:29). En Hij is tot zonde gemaakt, alsof Hij die boze natuur had die ik heb en die ik

in mijn onbekeerde toestand had. Hij heeft het oordeel van God over die boze natuur gedragen, opdat er geen oordeel voor mij zou zijn. Hij heeft ook het oordeel over al die boze daden die ik gedaan heb, op Zich genomen en gedragen, opdat ik Gods oordeel niet zou hoeven te dragen.

En dat niet alleen, maar het is een Goddelijk beginsel dat God geen zonden vergeeft als ze niet beleden worden. 1 Johannes 1:9 zegt: 'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid'.

(Wordt vervolgd).

H.L. Heijkoop

'Ik heb gezondigd' (2, slot)

Hoe belangrijk is het als een zondaar tot het inzicht komt dat hij gezondigd heeft! Je kunt alleen maar blij zijn als iemand dat zegt. Toch? Dat beeld moeten we wel een beetje nuanceren, want Gods Woord laat zien dat die woorden lang niet altijd gepaard gaan met berouw, zelfoordeel en bekering. Voor zover ik heb kunnen nagaan, zijn er in de Schrift acht personen die hebben gezegd: 'Ik heb gezondigd!' We hebben er de vorige keer al over nagedacht.

Zes teleurstellende erkenningen

Helaas vinden we in de Schrift ook reële gebeurtenissen waarbij zes personen met hun mond erkennen dat ze hebben gezondigd – maar zónder dat het gepaard ging met berouw. Daarom was er ook geen redding mogelijk.

De eerste persoon is de **farao** van Egypte (Ex. 9:27; 10:16). Hij erkende het alleen om de straf te ontlopen, maar zijn hart was ver-

hard. Het was een verstandelijk erkennen dat hij niet had gedaan wat God wilde – maar hij weigerde die God te erkennen.

De tweede is de valse profeet **Bileam** (Num. 22:34). Bij hem vinden we een moeten erkennen, maar een niet *willen* buigen voor God.

Achan, in Jozua 7:20, is de derde persoon. Pas toen alles al openbaar was en hij niet kon ontkennen, gaf hij toe te hebben gezondigd. Hij had het meteen al de eerste dag kunnen doen, toen hij Gods gebod had overtreden; hij had het kunnen doen toen het volk moest aantreden naar de stammen, of toen Juda naar zijn geslachten voor Jozua moest verschijnen. Maar hij wachtte tot het laatst, alsof hij dacht: misschien lukt het me wel om mijn zonde te verstoppen voor God en wordt een ander aangewezen ... Een belijdenis als je door de omstandigheden 'in de tang bent genomen' en niets meer kunt ontkennen, is eigenlijk altijd heel twijfelachtig.

Koning **Saul** erkent dat hij heeft gezondigd (zie 1 Sam. 15:24,30; 26:21); hij erkent het, maar de reden daarvoor blijkt al meteen, als hij Samuel smeekt hem toch te eren voor de ogen van het hele volk (1 Sam. 15:30). Voor Saul was die mondelinge erkenning van zonde noodzakelijk om zijn gezicht niet te verliezen – maar hij zag niet in dat hij scheiding had gemaakt tussen zichzelf en God en dat er *daarvoor* een oplossing moest komen.

Daarna vinden we hoe **Simeï** tegen David zegt te hebben gezondigd (2 Sam. 19:20). Maar het vervolg toont dat die belijdenis niet alleen twijfelachtig was, maar ook niet oprecht.

De enige persoon in het Nieuwe Testament die het heeft aangedurfd te zeggen 'ik heb gezondigd' (Matth. 27:4) zónder zich te bekeren, is de diep betreurenswaardige discipel **Judas**. Het was bij hem een nuchtere, haast zakelijke analyse: als ik zie wat de consequenties van mijn handelen zijn, dan concludeer ik dat ik verkeerd heb gehandeld; dat zie ik nu ook wel in ...

Maar Judas kende geen berouw, geen omkeer, geen verbrokenheid: hij ging weg en hing zich op, onverbroken, onboetvaardig, zonder redding te zoeken of aan te nemen. Wat een diep triest, eeuwig rampzalig einde voor iemand die drieënhalf jaar lang met de Heere Jezus was opgetrokken, die zo'n lange tijd alle wonderen en tekenen had gezien die de Heere had gedaan uit liefde en genade, die had geluisterd naar de woorden van genade die over Zijn lippen kwamen – niet alleen in de synagoge van Nazareth in Lukas 4, maar meer dan drie jaar lang, elke dag. Maar hoe Gods genade ook straalde door de woorden en de daden van de Zoon heen, het hart van Judas bleef vergrendeld en zijn geweten dichtgeschroeid.

Wat ontbrak er bij deze 6?

Die vraag is terecht. De Schrift geeft er een antwoord op. In 2 Korinthe 7:9-11 vinden we de houding die ons moet kenmerken naar God en mensen toe als we hebben gefaald en gezondigd:

'Nu verblijd ik mij, niet omdat u bedroefd bent geworden, maar omdat de droefheid u tot bekering heeft gebracht; want u bent bedroefd geworden naar God, opdat u in in geen enkel opzicht schade van ons zou lijden. Want de droefheid naar God bewerkt een onberouwelijke bekering tot behoudenis; maar de droefheid van de wereld bewerkt de dood. Want zie, juist doordat u bedroefd bent geworden naar God, hoe grote bereidwilligheid heeft het bij u bewerkt, ja zelfs verontschuldiging, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver, bestraffing. In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak'.

De Heere God getuigt er in Jesaja 57:15 van wat Hij waardeert: 'Ik woon bij ... de verbrijzelde en nederige van geest'. Dát is de gezindheid van het hart die Hij zoekt. David heeft dat goed begrepen, toen hij zei dat God een verbroken hart en een verslagen geest niet zou verachten (zie Ps. 51:19).

Wat kunnen wij hiervan leren?

Helaas, wat een contrast is het met de oppervlakkige manier waarop vandaag de dag vaak wordt omgegaan met zonde, berouw en belijdenis. **Laten we deze voorbeelden uit de Schrift serieus nemen; ze dienen tot ons onderwijs.** En laten we niet vergeten wat al vaak is gezegd: een dieper zondebesef leidt, na berouw en omkeer, tot diepere blijdschap en dankbaarheid.

Als wij *zelf* als gelovigen hebben gezondigd, kunnen we leren dat een mondelinge belijdenis 'ik heb gezondigd' niet genoeg is, maar dat de Heere wil dat wij beseffen hoe ernstig die zonde is in Gods oog en dat Hij op Golgotha door de heilige God moest worden verlaten, geslagen en verbrijzeld om die zonde. *Dat* is Zijn heilige norm, die we nooit mogen vergeten.

Als wij te maken hebben met een **onbekeerde medemens**, hoe belangrijk is het dan dat wij ons niet laten misleiden door alleen de woorden 'ik heb gezondigd' – maar dat wij die medemens die verloren dreigt te gaan, helpen om werkelijk in hart en geweten doordrongen te zijn van de ernst van zijn verloren, zondige toestand en zijn daden, erdoor verbroken en verbrijzeld te worden, naar God te gaan met berouwvolle belijdenis en dan ook te mogen ervaren dat God ook deze medemens wijst op de enige Redder, Zijn Zoon. Hoe heerlijk is het als een medemens dat genadeaanbod in Jezus Christus metterdaad aanneemt!

En als wij in gezin, familie, onder gelovige vrienden of in de gemeente te maken hebben met een **geliefde medegelovige** die heeft gezondigd, wat kunnen we dan leren van deze acht personen in de Schrift? Allereerst mogen we elkaar natuurlijk, als we hebben gezondigd, in gebed bij de troon van de genade brengen. Maar van deze voorbeelden leren we ook dat wij onze broeder of zuster met de hulp van Gods Woord en Gods Geest mogen brengen tot waarachtig berouw, zelfoordeel, belijdenis en omkeer. Wat een blijdschap zal dat zijn voor het hart van onze Heere Jezus!

E.H.W. Luimes

Opbouw

Het Nieuwe Testament beschrijft de plaatselijke en universele Gemeente aan de hand van verschillende beelden, zoals het beeld van een *huis* en een *lichaam*. Wanneer iemand een huis bouwt, begint hij niet met het dak, maar legt hij eerst de funderingen, waarop het huis wordt gebouwd: het huis wordt *opgebouwd*. Het onderhouden van het huis, de zorg om het huis in goede staat te houden, hoort ook bij het begrip *opbouw*. Wanneer we een huis achteruit zien gaan, omdat het niet wordt onderhouden, begrijpen we beter het belang van opbouw.

Op geestelijk gebied valt satan, de vijand van de Gemeente, op verschillende manieren aan om groei of opbouw van de Gemeente tegen te gaan; het is zijn doel om het af te breken en te vernietigen. De Gemeente wordt ook omschreven als lichaam en ook in deze context spreekt de Bijbel over opbouw.

Dit beeld kunnen we ook heel goed begrijpen, omdat we het in de natuur tegenkomen: ons lichaam moet gevoed en verzorgd worden.

Op geestelijk gebied probeert de vijand op allerlei manieren het lichaam van Christus op aarde te verzwakken, dat wil zeggen de Gemeente van wedergeboren gelovigen, de kinderen van God. Het is het werk van satan om de getuigen van Jezus Christus te beroven van geestelijk voedsel.

Wanneer de gelovigen verzwakt raken, zijn ze kwetsbaar voor valse leerstellingen. Als ons lichaam verzwakt raakt, wordt het aangevallen door virussen en infecties; dat geldt ook voor onze ziel. Als één lid van het lichaam van Christus wordt geraakt, lijdt het hele lichaam. De apostel Paulus beschrijft de tactieken van de vijand en spoort de gelovigen aan om zich te kleden met de hele wapenrusting van God, om aanvallen tegen te gaan (Ef. 6:10-18).

De verheerlijkte Heere heeft gaven uitgedeeld aan de Gemeente, zodat Christenen geen jonge kinderen meer zouden zijn, heen en weer geslingerd door de golven en meegesleurd door elke wind van leer, door het bedrog van de mensen om op listige wijze tot dwaling te verleiden (Ef. 4:14). Wees u bewust van het feit dat satan gebruikmaakt van vooroordelen, etnische of culturele verschillen, verschillende intellectuele en maatschappelijke niveaus en van rijkdom of armoede om ontevredenheid in het huis van God te zaaien en verdeeldheid tussen broeders en zusters.

Door de inspanningen van de vijand verschijnt de kracht van de Heere

De Heere is groter en sterker dan de vijand en Hij beschermt Zijn huis en Zijn lichaam, evenals Zijn kudde. Aan het begin van de kerkgeschiedenis, na de vervolging die werd veroorzaakt door Saulus uit Tarsus, beschermde de Heere de gelovigen doordat deze geharde vijand van de discipelen op een wonderbaarlijke wijze werd bekeerd. Daarna werd deze zelfde Saulus uit Tarsus een apostel van Jezus Christus. Hij had een bijzondere bediening

onder de Joden en andere volken. De gemeenten in heel Judea, Galilea en Samaria hadden toen vrede. Ze werden *opgebouwd* en wandelden in de vreze van de Heere en de vertroosting door de Heilige Geest (lees Hand. 9:31).

Wat een mooi beeld: de culturele, etnische, religieuze en andere verschillen waren verdwenen! Door het geloof wandelden gelovigen vanuit verschillende achtergronden samen en werden ze opgebouwd! Hoe was dat mogelijk? Het geheim is dat ze zich afhankelijk opstelden ten opzichte van de Heere en Hem eerden. In hun wandel in de vreze van de Heere, die het begin is van wijsheid, maakten ze vooruitgang dankzij de goede zorg van de Heilige Geest.

Vandaag de dag hebben we nog steeds dezelfde bronnen tot onze beschikking, ondanks onze gebreken en allerlei soorten moeilijkheden en gevaarlijke situaties. **De Heere is dezelfde gisteren en heden en tot in eeuwigheid** (Hebr. 13:8); we kunnen op Hem vertrouwen! Saulus uit Tarsus probeerde het huis van God en het lichaam van Christus te verwoesten, maar hij werd een bruikbaar instrument tot opbouw daarvan. Wát een overwinning voor onze verheerlijkte Heere!

Later vatte Paulus zijn bediening samen voor de oudsten van Efeze: 'Ik draag u op aan God en aan het woord van Zijn genade, Die machtig is om *op te bouwen* en u een erfdeel te geven onder alle geheiligden' (Hand. 20:32). Paulus werd een bouwmeester (1 Kor. 3:10), die de Gemeente opbouwde. Het is goed om op te merken dat hij alle verdienste daarvoor aan God en de Heilige Geest gaf. Wat een voorbeeld van nederigheid!

Het belang van opbouw

De apostel Paulus schrijft aan de plaatselijke gemeenten vaak over het belang van opbouw, vooral in 1 Korinthe, waarin hij

schrijft over het huis en lichaam van Christus in hun plaatselijke situatie. Maar voordat hij daarover spreekt, moedigt hij ons aan om het voorbeeld van onze Heere Jezus te volgen, Die het belang van Zijn naasten zocht, tot *opbouw* van hen (Rom. 15:2) door deze aansporing: 'Laten wij dan jagen naar wat tot vrede en onderlinge *stichting* [= opbouw] dient' (Rom. 14:19). De liefde is onmisbaar in de opbouw van het lichaam van Christus (1 Kor. 13).

Er liggen subtiele gevaren op de loer, gevaren die liefde en opbouw tegengaan:

- *Kennis*: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde *bouwt op* (zie 1 Kor. 8:1). De farizeeërs hadden veel kennis, maar toen de Heere op aarde was, zochten ze in plaats van Gods glorie en het belang van anderen, alleen naar eigen eer. Helaas is dit voor ons vandaag de dag ook nog steeds een gevaar.
- *Verkeerd gebruiken van vrijheid*: alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen bouwen op (lees 1 Kor. 10:23).
- *Eigen eer zoeken*: wie in een andere taal spreekt, *bouwt zichzelf op* (zie 1 Kor. 14:4). God wil dat we Zijn wil zoeken en het belang van andere gelovigen, in plaats van ons eigen belang; want wie profeteert, *bouwt de gemeente op* (vs. 4). Door de gelovigen te voorzien in de gave van profetie, het openen van Gods Woord tot opbouw, vermaning en troost (vs. 3), *bouwt de Heere de Gemeente op*. Wat betreft de geestelijke gaven, moet elke gelovige ernaar zoeken om overvloedig te zijn in dienst, tot *opbouw* van de gemeente (vs. 12). Gods voorwaarde voor alles wat in Zijn Naam wordt gedaan, is dat alles moet gebeuren tot *opbouw* (vs. 26).

Wat voor de Korinthiërs gold, geldt voor alle gelovigen

Deze aansporing tot opbouw aan de gelovigen in Korinthe geldt ook voor het wereldwijde lichaam van Christus. De gaven die

Christus door Zijn Geest aan de gelovigen geeft, hebben de opbouw van de heiligen tot doel, zodat ze Hem gehoorzamen en geestelijk groeien, 'voor het werk van de bediening, voor de *opbouw* van het lichaam van Christus' (Ef. 4:12). Hij is het Hoofd; van Hem uit wordt het hele lichaam samengevoegd en bijeengehouden door elke band die ondersteuning geeft, overeenkomstig de mate waarin ieder deel werkzaam is.

Zo verkrijgt het lichaam zijn groei, tot opbouw van zichzelf in de liefde (zie Ef. 4:16). Zonder liefde kan het lichaam niet worden opgebouwd. Een ieder wordt aangespoord om zijn tong te beheersen: laat er geen vuile taal uit uw mond komen, maar iets goeds, wat nuttig is tot *opbouw*, opdat het genade geeft aan hen die het horen, zegt Efeze 4:29.

Enkele richtlijnen tot onze opbouw

Wandel in Hem, geworteld en *opgebouwd* in Hem, en wordt bevestigd in het geloof, zoals u onderwezen bent; wees daarin overvloedig, met dankzegging, leert Kolosse 2:6-7 ons. In deze brief laat Paulus het belang van geestelijke groei zien, dat we proberen na te jagen door het onderhouden van onze relatie met de verheerlijkte Heere, Die het Hoofd is en van Wie alles afhankelijk is (Kol. 2:19).

Er liggen grote gevaren op de loer: allerlei soorten bedrog (Kol. 2:4), menselijke tradities (Kol. 2:8), religieuze rituelen die de omgang met Christus vervangen en het tolereren van talloze uiterlijkheden en duistere zaken (Kol. 2:16-18). Door onze relatie met Christus, ons Hoofd in de hemel, te onderhouden, wandelen we 'in Hem', worden we gesterkt en boeken we vooruitgang, wat zichtbaar zal zijn voor anderen. Deze groei komt niet voort uit wettelijke of vleselijke inspanningen, maar uit geloof. Opbouw brengt aanbidding voort: 'wees daarin overvloedig, met dankzegging' (Kol. 2:7).

Een mooi voorbeeld van opbouw

Bemoedig elkaar daarom en *bouw elkaar op*, zoals u trouwens al doet, kon de apostel zeggen (zie 1 Thess. 5:11). De jonge gelovigen uit Thessalonica zijn een voorbeeld voor ons, tweeduizend jaar later. Ze keken naar elkaar om en zochten ernaar om het goede te doen. Toen de vijand hen aanviel, werden ze gedwongen om elkaar te versterken en te bemoedigen. Wij hebben het allemaal nodig om te worden bemoedigd, want het is heel gemakkelijk om anderen te beoordelen en dingen te vinden waardoor we ons laten ontmoedigen. Daarom is het van het hoogste belang dat we elkaar bemoedigen.

Ten slotte

‘Maar u, geliefden, terwijl u uzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof’ (Judas 1:20). De brief van Judas spreekt over bepaalde serieuze gevaren, zoals aanvallen van de vijand, valse leraren en immorele mensen, die de ware gelovigen proberen te beïnvloeden. Hij eindigt zijn onderwijs met het woord ‘maar’: met het oog op deze gevaren moedigt hij deze Christenen aan (en ons vandaag de dag) **om elkaar als ‘geliefden’ te zien** en voor de anderen te zorgen. Dát is de inhoud van de woorden: ‘bouwt uzelf op’. Wát een oproep, wat een voorrecht!

Melchizédeks priesterschap

Als er nu inderdaad volmaking door het Levitische priesterschap was – want in verbinding daarmee heeft het volk de wet ontvangen – waarom was het dan nog nodig dat er een andere priester opstond naar de orde van Melchizédek en deze niet genoemd werd naar de orde van Aäron? (Hebr. 7:11).

Het Melchizédekse priesterschap van Christus is veel uitnemender dan het priesterschap van Aäron. Het Oude Testament voorzegt dat Christus een priester zal zijn naar de orde van Melchizédek, en wel met de woorden: 'De HEERE heeft gezworen en Hij zal er geen berouw van hebben: U bent Priester voor eeuwig, naar de ordening van Melchizedek' (Ps. 110:4). Met de komst van Christus is er een einde gekomen aan het Aäronitische priesterschap. Nu dat voorbij is, is het hele systeem voorbij, want dat was gebaseerd op dat priesterschap.

De Melchizédek van de Schrift was zowel koning, koning van Salem, als priester, 'priester van God, de Allerhoogste' (Gen. 14:18). Hij komt naar Abraham toe als deze terugkeert nadat hij Lot bevrijd heeft uit de handen van de Kanaänitische koningen. Dit naar Abraham toe komen is een beeld van Christus Die vandaag naar ons toe komt en van Christus Die in de toekomst naar Zijn volk toe komt, als 'Priester van God, de Allerhoogste'. Wanneer Christus Zijn werkelijke macht aanvaard heeft, zal Hij een Melchizédekse priester zijn, een priester op Zijn troon. Aäron was nooit een koning.

Het Melchizédekse priesterschap heeft het kenmerk dat het vreugde brengt en blijdschap – Melchizédek bracht brood en wijn na de overwinning (Gen. 14:18). Het brood symboliseert datgene wat sterkt en wijn datgene wat het hart van de mens ver-

kwikt. Melchizédek is koning van de gerechtigheid en ook koning van de vrede (Hebr. 7:2). Christus heerst in overeenstemming met gerechtigheid – gerechtigheid is het kenmerk van de heerschappij en het gevolg ervan is vrede. Wij kennen die nu in een hogere wijze, een Goddelijke wijze. Wij hebben gerechtigheid en vrede in ons hart.

J.N. Darby

‘Het **priesterschap** is dat ik mij goed mag gedragen;

voorspraak is wanneer ik mij niet goed gedraag.

Het priesterschap houdt mijn hart in voortdurende
afhankelijkheid tijdens mijn wandel.

Het is bedoeld opdat ik niet verkeerd ga.

Voorspraak is wanneer ik wél verkeerd ben gegaan.’

J.N. Darby

Bijzonder geschikt als dagboek!

Gods Woord voor elke dag

De serie 'Gods Woord voor elke dag' is bijzonder de moeite van het lezen waard. Het is een geloofsopbouwend dagboek en tegelijk een overdenking van de hele Bijbel van Genesis tot en met Openbaring.

De auteur, Jean Koechlin, gaat namelijk in vijf delen met u door de hele Bijbel. Op die wijze krijgt u als lezer het dagelijks nodige geestelijke voedsel uit het Woord van God.

Deel 1: Genesis – Jozua

Deel 2: Richteren – Esther

Deel 3: Job – Jeremia 13

Deel 4: Jeremia 14 – Lukas 15

Deel 5: Lukas 16 – Openbaring

U kunt deze delen afzonderlijk bij ons bestellen. Ze kosten dan per stuk **€ 9,95**.

De complete set in een opberghoes krijgt u voor **€ 42,95**.

Nadenkertje

Strijd tussen de Heere en de vijand

De menigten verwonderden zich. Maar sommigen van hen zeiden: Hij werpt de boze geesten uit door Beëlzebul, de overste van de boze geesten. En anderen verlangden van Hem een teken uit de hemel, om Hem te verzoeken (Luk. 11:14-16).

Twee tegengestelde gedachten leefden onder hen die zich verwonderden over de macht waardoor de demon was uitgedreven. De mensen die Zijn macht toeschreven aan de satan, vertegenwoordigen de ontaarde religie. De anderen, die een teken verlangden dat aantoonde dat het gebeurd was door de kracht van God, vertegenwoordigen het ongeloof.

Wie de positie inneemt dat een wonder dat gedaan wordt in Gods Naam, verricht wordt door de kracht van de satan, stelt zich op gevaarlijke grond en dit moeten we angstvallig vermijden. De Heere wijst de menigte op de dwaasheid van deze gedachte door, met andere woorden, te zeggen: Waarom zou de satan zo dwaas zijn! En om aan te tonen dat Hij door de vinger van God demonen uitdrijft, vertelt Hij de gelijkenis van de sterke man: het huis van de sterke wordt alleen maar ingenomen door iemand die nog sterker is dan hij. Alleen God is sterker dan de satan en als we dus iemand zien die sterker is dan de satan, dan getuigt dat ervan dat God met hem is.

Tegen hen die een teken verlangen, zegt de Heere: 'Dit geslacht ... zal geen teken worden gegeven dan het teken van Jona' (Luk. 11:29). Hij verklaart: 'Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn' (Matth. 12:40). Mensen willen een Christus Die Zijn kracht gebruikt om de wereld verbaasd te doen staan, maar Hij moet niet aanvaard worden met een kroon op Zijn hoofd, maar geslagen en bespuwd en in dood en vernedering.

De strijd tussen de Heere en de satan is er en er bestaat geen neutraliteit. De Heere zegt: 'Wie niet met Mij is, is tegen Mij' (Luk. 11:23). De gevolgen zullen eeuwig zijn! Aan welke kant staat u?